

μᾶλλον πιστοῦ εἰς τὰ Θεῖα τῆς Ἐκκλησίας διδάγματα· ἀλλ' ἀκριβῶς, αἱ σχετικῶς ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀδικίαι κρινόμεναι, συντελοῦσιν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιβρώσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ φιλοσοφοῦντος, ὅτι πέραν τοῦ κόσμου τούτου, ὑπάρχει τὸ ἄπλετον τῆς ἀληθείας φῶς, ὑπὸ τὸ θάλλος τῆς ὁποίας, ἀναβιοῖσι καὶ θάλλουσιν ἑσαεὶ, οἱ τῆς ἀληθείας λάτρεις καὶ τῆς πίστεως ὁπαδοί· τίς οἶδεν, ἔάν ὁ Πλάστης δὲν ἐθεώρει διὰ τὸ εὐγενές πλάσμα του, διὰ τὴν ποιητικὴν φύσιν τοῦ πολυφιλήτου Γιάγκου, διὰ τὸν καλλιμόρφον ὡς Ἀπόλλωνα ἔφησον, τὸν κόσμον τοῦτον δυσανάλογον πρὸς τ' ἄπειρα χρίσματα δι' ὧν τὸ ἐπροίκισε· τίς οἶδεν, ἔάν ὁ Πλάστης δὲν ἐνέδωκεν εἰς πικράπον τῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς ἀδελφῶν του, καὶ δὲν ἀπεράσιεν, ὅπως τὸν ποιητὴν νεανίαν μετακαλέσῃ ἐκεῖ, ἔνθα τὸ ἔαρ δικρῶς ἀνθεῖ, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἔμπνευσις εἶναι αἰωνία ὡς ὁ Δημιουργός . . .

Σ. Π. . .

ΔΥΟ ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ *

Δυὸ βιολέττες ἓνα βράδυ
 ὅσ' ἓνα κῆπο φυτεμένες
 ψιθυρίζουν ὅσ' τὸ σκοτάδι
 γιατί εἶν' ἐρωτευμένες
 ἢ καυμένες!

Τῆς βοήθησε τ' ἀγέρι
 σκύφτ' ἢ μιὰ φιλεῖ τὴν ἄλλη
 ὅσ' ἀγαπημένο ταῖρι
 ὅσ' τῆς μικρῆς ἤλθ' ἢ μεγάλη
 τὴν ἀγκάλη.

(Ἐν Πατησίοις, Μαῖος 97)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Τὸ πρῶτο τῆς ἀγάπης τὸ φιλί
 θὰ μένη μέσ' τὰ στήθη μας θαμμένο
 γιατί ἔχει γάρι καὶ ἄρωμα πολὺ
 γιατί εἶν' ἀπ' τὸν Παραδεισο βγαλμένο.

(Πάτραι, Σεπτέμβριος 97)

* Ἐκ τοῦ Λευκάματος τοῦ πολυκλαύστου νέου ἀπεσπάσθησαν οἱ ἀνωτέρω δημοσιεύόμενοι στίχοι, ἐξ ὧν αἱ τελευταῖαι στροφαὶ ἀποτελοῦσι μέρος μακρῶ ποιήματος . . .

Ολα τοῦ κόσμου τ' ἀγαθά, τῆς οἰκουμένης πάσης
τὰς χῶρας τὰς μαγευτικάς, τὰς ἀγανεῖς ἐκτάσεις,
τοὺς σκιερούς, ἀνθοστεφεῖς κι' εὐώδεις περιθόλους,
τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν, τοὺς μαργαρίτας ὄλους,
μοὶ ἔλεγον δεικνύοντες ἔμπρὸς μου τεταγμένα,
ἂν ν' ἀποκτήσω ἐπιθυμῶ τ' ἄνω εἰρημμένα:
«ὀπίσω λάβετε αὐτὰ» θὰ εἶπω μ' ἀγωνίαν
καὶ δότε μοι ἂν δύνασθε, καὶ δότε μοι ὑγείαν!

(Ἀμαρούσιον, Ἰούnius 96)

† ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βερολίνον, τῆ 24/5 Νοεμβρίου 1898

Φίλε Κύριε,

ΟΙ ζητεῖτε δύο σκηνάς τῶν «Εἰκονοκλαστῶν», ὅπως ἀναγνωσθῶσιν ἐν τῷ «Παρνασσῷ», καὶ ἀσμένως λίαν συμμορφοῦμαι πρὸς τὴν αἴτησιν ταύτην. Εἰμὶ εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι μοὶ παρέχεται οὕτως εὐκαιρία, ὅπως διανύσω καὶ αὐθις, νοερώς τοὐλάχιστον, μίαν ἐσπέραν ἐν μέσῳ τῶν φίλων τοῦ «Παρνασσῶ», συναδέλφω, ἀναπολῶ δ' ἐπι μετὰ συγκινήσεως τὴν ἐτέραν ἐκείνην, καθ' ἣν, πρὸ δεκαετίας ἀκριβῶς, παρέστην αὐτοπροσώπως, εὐχεχέστερος τότε κατὰ

τοῦτο, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐνίων ἐκ τῶν λυρικῶν δοκιμῶν μου.

Ἡ λατρεία διὰ τὴν θεσπεσίαν ἡμῶν γλώσσαν, καὶ τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς ἢ ἀναγέννησις ὑπῆρξαν τὰ δύο τοῦ βίου μου ιδεώδη, ἢ δ' ἐλαχίστη τῶν ἀσθενῶν δοκιμῶν μου ἀξία ἔγκειται εἰς τοῦτο ὅτι πρωτανεύουσι ἐν αὐτοῖς τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα. Ἀκραφνῶς ἐθνικὰ εἰσὶ τὰ ἔργα ταῦτα καὶ διὰ τῆς ἱστορικῆς ὕλης, καὶ διὰ τῆς ὅλης αὐτῶν ὕφης, καὶ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, πᾶσα δὲ αὐτῶν λέξις μαρτυρεῖ ὅτι ἐγράφησαν δι' Ἑλληνικά ὄψα, ὅτι ἀπευθύνονται εἰς Ἑλληνικὰς καρδίας.

Καὶ ὁμως, φεῖ, συνπεῖρα τῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως, τὰ δύο τελευταῖα δράματά μου ἐν Γερμανικῇ μόνον μεταφράσει μέχρι τοῦδε ἐδημοσιεύθησαν, καὶ ἀναβιδάζονται ἐπὶ τῶν κυριωτέρων Γερμανικῶν σκηνῶν, πρῖν ἢ γνωσθῶσιν ἐν Ἑλλάδι. Τοῦτο ὑπῆρξε δι' ἐμέ, ὡς ἦν ἐπόμενον, εἰς ἄκρον ἀλγεινόν, καὶ διὰ τοῦτο ἔπραξα πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅπως διευκολύνω τὴν ἐν Ἀθήναις διδασκαλίαν τῆς «Δουκίσεως τῶν Ἀθηνῶν», χάριτον δὲ διαπέμψω σήμερον ἐλάχιστα τῶν «Εἰκονοκλαστῶν» δαίγματα.

Τὴν χαρὰν μου δὲ ταύτην ἐπανεξάνει ἡ σταθερὰ πεποιθήσις, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀφετηρίαν νέας, ἀνθηροτέρας τοῦ ἐθνικοῦ βίου ἐποχῆς. Μετὰ βαρῶν χειμῶνα, μειδιᾷ τέλος ἡ χρυσοῦ ἀνταίγεια νέου ἔαρος, καὶ πανταχοῦ ἤδη προβάλλουσι, ἀσφαλῶς ἐκκολαπτόμενοι, οἱ κάλυκες νέων ἐθνικῶν ἐλπίδων.

Οὐδὲ θεοῶν ὡς τὸ ἐλάχιστον τῶν εὐφροσύνων τούτων συμπομάτων τὴν προσεχῆ ἑναρξιν τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου, ὅπερ ὀφείλει τὸ ἔθνος, μετὰ τοσούτων ἄλλων, εἰς τὴν πεφοτισμένην μέριμναν λαοφιλοῦς Ἀνακτος. Φυτεύεται οὕτως εἰς τὸ θαυμασιὸς γόνιμον Ἑλληνικὸν ἔδαφος θαλερὸς μυρσίνης κλάδος, οὐ ἀπεκδέχομαι ταχεῖαν καὶ ἀμφίλαφὴ τὴν ἐξάνθησιν.

Ἰπὸ τοιούτων διαπνεόμενος προσδοκῶν αἰσιωτέρον μέλλοντος, διαπέμψω δι' ὑμῶν εὐκρινῆ χαιρετισμὸν εἰς πάντας τοὺς ἐν τῷ Συλλόγῳ συναδέλφους, καὶ σὺν τούτοις εἰς τὴν φιλοπάτριδα νεολαίαν, ἡμῖς, κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Δουκίσεως», μοὶ παρέσχε τοσούτον ἐνθουσιώδη δαίγματα τῶν ἐξόχων, εὐγενῶν αὐτῆς διαθέσεων.

Ἐκ καρδίας ὑμέτερος

Πρὸς τὸν κύριον Μ. Η. Λάμπρον
Γενικὸν Γραμματέα τοῦ «Παρνασσῶ».

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

